Bisschoppen laten stem horen in maatschappelijk debat

Tertio, 4 april 2007
Kerk en wereld raken elkaar
door Emmanuel Van Lierde

De Belgische bisschoppen publiceerden gisteren, 3 april, hun jongste verklaring Kunt ge de tekenen van de tijd dan niet duiden? Net zoals het Tweede Vaticaans Concilie de kerk opnieuw bij de tijd bracht, willen de bisschoppen veertig jaar later de intentie van Gaudium et spes herhalen: de tekenen van de tijd begrijpen in het licht van het evangelie.

De hele Bijbel spreekt van een God die onvoorwaardelijk van zijn schepping houdt. Dat 'ja' van God tegen de wereld verwordt maar al te vaak tot een kerkelijk 'neen' tegen de wereld. De kerk staat vooral bekend om haar verboden. Mensen verwijten haar dat ze alleen negatief optreedt en wereldse misvattingen en misbruiken hekelt.

De verklaring Kunt ge de tekenen van de tijd dan niet duiden? die de Belgische bisschoppen gisteren voorstelden, wil dat beeld van de kerk bijstellen en gaat in elf hoofdstukken in het verweer tegen de negatieve kijk op de kerk. De kerk brengt in de eerste plaats goed nieuws voor de wereld: "Het christendom blijft meer dan ooit een blijde boodschap, een recept om de mens gelukkig te maken, een weg. Die weg helpen begaan is belangrijker dan te waarschuwen voor doodlopende zijstraatjes."

De kerk moet het visioen van God hooghouden, anders verwildert het volk, menen de bisschoppen met een verwijzing naar het boek Spreuken. Daardoor kan de kerk niet anders dan soms negatief te spreken, maar daar steken positieve waarden achter. Als de kerk ingaat tegen een cultuur van de dood, tegen abortus, euthanasie, doodstraf en zelfdoding, dan is dat omdat ze de cultuur van het leven verdedigt. "Achter elk neen zit een ja verborgen."

Door de verklaring heen komt een dubbele houding van de kerk tegenover de wereld naar voren. De kerk leeft in de wereld, maar ze is niet van de wereld. De kerk wijst op de ontsporingen in de wereld, maar drukt tegelijk haar waardering uit voor het goede, het ware en het schone van de wereld. De relatie tussen kerk en wereld heeft veel weg van het verliefde rijmpje: "Ze houdt van mij, ze houdt niet van mij, ze…".

Door de secularisatie verloor de kerk haar overkoepelende betekenis en zoekt ze nu welke nieuwe functie ze kan innemen in de plurale samenleving. Domeinen zoals politiek, economie en media werden zelfstandig, wat niet wil zeggen dat de kerk daar niets over te zeggen heeft of daar niet aan participeert. Tal van pedagogische, medische en caritatieve taken van de kerk neemt de maatschappij nu zelf voor haar rekening. Op zich is dat een positieve evolutie, want die zorgen waren niet de hoofdopdracht van de kerk. Dat was de prediking van het geloof. Toch blijft de kerk alert voor nieuwe noden die nog niet door de maatschappij worden opgevangen. Het document belicht vooral de aloude taken van ziekenzorg, onderwijs en armenzorg.

Kerk en wereld raken elkaar op vele terreinen. Ze respecteren elkaars eigenheid, maar kunnen ook samenwerken. Laïciteit mag het geloof niet naar de privésfeer verbannen, benadrukken de bisschoppen. Christenen zijn volwaardige burgers die vanuit hun eigen identiteit het publieke forum betreden en meewerken aan een vredevolle samenleving. "Christenen hebben heel veel om de mens gelukkiger en de maatschappij leefbaarder te maken." Nu dat inzicht opnieuw groeit, hopen de bisschoppen dat "het inheemse verzet van weleer tegen alles wat christelijk is of klinkt, stilaan uit de mode raakt".

Bijdragen aan de humanisering van de wereld hoeft niet moraliserend te zijn, maar kan vooral door profetisch spreken en handelen. “Christenen hebben niet alleen de taak te protesteren. Ze moeten vooral zelf een andere levensstijl voorleven: door hun zin voor sober leven, het vermijden van verspilling, door ethische investeringen te steunen, door solidariteit, en in de mate van het mogelijke door het opnemen van politieke, maar ook economische vluchtelingen.” Hier is een neen tegen misbruiken niet voldoende: er is veel positiefs te doen, schrijven de bisschoppen. “Protest mag niet louter de grimas zijn van de verontwaardiging, maar achter die aanklacht moet de promotie van waarden te zien zijn.”

De kerk moet de wereld niet beladen met alle zonden van Israël. De grootste vijand van de kerk is niet de wereld, maar wel de ontmoediging en het pessimisme binnen de muren van de kerk zelf, klinkt het. In de wereld vandaag moet de kerk vooral het profetisme van de hoop beoefenen. De bisschoppen wijzen erop dat “bezorgdheid en realisme er mogen zijn, maar geen somberheid of een loser-complex. Een realistische en positieve kijk behouden op de wereld is niet alleen verantwoord, maar voor christenen zelfs aangewezen en verplicht”.

De roep naar minder moraal en meer spiritualiteit leeft niet alleen bij de bevolking. Het is ook de uitdrukkelijke wens van paus Benedictus XVI. Zijn eerste encycliek Deus caritas est sprak verwonderlijk positief over de erotische liefde en vermeed negatieve formuleringen en verboden. De voorliggende verklaring van de bisschoppen kan gelezen worden als een pastorale vertaling van die encycliek. Talrijk zijn de citaten uit Deus caritas est en uit het Compendium van de sociale leer van de kerk.

De Belgische bisschoppen hebben de intentie het geloof te presenteren niet als een verzameling van verboden, maar als een positieve optie. Vanuit die invalshoek behandelen ze ook de omstreden kerkelijke standpunten over seksuele moraal, abortus, euthanasie en echtscheiding. Dat is nobel, maar tegelijk lopen ze het risico dat het cliché over een verbiedende kerk veeleer wordt versterkt dan ontkracht. Sommige lezers krijgen wellicht de indruk dat de kerk toch vooral neen zegt tegen wat leeft in de wereld en de cultuur, terwijl de kracht van de kerk juist ligt in een levensstijl volgens de Bergrede, die zorgt voor de humanisering van mens en maatschappij.

Overgenomen met toestemming van Tertio.